

Những ngày hè với "Shake A Leg"

Người bạn thân của chị tôi chuẩn bị mọi thứ cho đứa con đầu lòng ra đời. Ngày đứa bé sinh ra ở bệnh viện như là ngày hội của gia đình, thân thuộc. Đứa bé bụ bẫm, dễ thương... nhưng gần đến thời nôi, sinh nhật đầu tiên của bé thì mọi người phát hiện ra những triệu chứng khác thường. Bác sĩ nhi đồng, bác sĩ chuyên khoa đều nói rằng cháu bị bệnh "Autism" bẩm sinh.

Người bạn của chị tôi bị một cơn chấn động. Họ làm đơn thưa bác sĩ, báo sanh viện. Vì từ lúc người mẹ mang thai đều được bác sĩ hộ sinh theo dõi cho tới ngày sinh nở. Từ cách ăn uống, dinh dưỡng, trọng lượng đến những lần siêu âm... nếu thai nhi có những biểu hiện bất thường thì với những kỹ thuật tân tiến, bác sĩ sẽ phát hiện dễ dàng. Họ sẽ có những lời khuyên với thai phụ:

- Có muốn giữ lại hay bỏ đi bào thai?

Nhưng thường thường thì cha mẹ luôn giữ lại, mấy ai đành

lòng bỏ đi giọt máu của mình!

Nếu gia đình nào có con bị bệnh "si khờ", chánh phủ sẽ trợ giúp từ chăm sóc y tế, trường học, tiền bạc,...còn được đi dự trại hè.

Trong các dự định của mùa hè này, tôi chọn "Summer Camp Shake A Leg". Trại hè này giúp các em bị bệnh "tự kỷ"; một mùa hè vui tươi, nóng bỏng, trên bến dưới thuyền, giữa trời nước mênh mông.

Trại hè rất đông người nên được chia ra từng nhóm nhỏ, tôi thuộc nhóm "Papers". Nhóm tôi dành riêng cho các em tiểu học (từ 8 tuổi đến 12 tuổi). Đứng đầu là ông "Pen", nhóm trưởng; phụ tá cho ông là cô "Pencil", chúng tôi ba người là thiện nguyện viên, gọi là "Crayons", và nhiều trại sinh...đặc biệt có ba em không thể đi được phải ngồi trên xe lăn. Ông "Pen" và cô "Pencil" chỉ huy, điều động kiêm luôn thay tả, vì các em không thể tự làm được.

Ngày đầu họp lại, ông "Pen" nói rằng năm nay sức khỏe của

ông không được tốt lắm, vì do một lần bị té ngã để cứu một em sắp rơi xuống biển. Ông giải bày, thật là khổ sở cho ông nếu ông không còn ở đây, vì suốt cuộc đời của ông là "sóng nước và trẻ thơ". Không phải là "Ngư ông và biển cả" tác phẩm nổi tiếng của E. Hemingway.

Ông cũng than phiền là mọi người cho là ông ưa thừa tiện, ông nói ông chỉ muốn đem lại sự công bằng!

Về sinh hoạt của nhóm, ông nói:

- Mọi người trong nhóm đều như nhau, thứ tự. Tất cả đều là thành viên, không thể viện dẫn bất cứ lý do gì để "xé rào", dành

quyền ưu tiên, kể cả ông.

Tôi đẩy một em ngồi trên xe lăn, em nói không được, chỉ nghe âm khàn khàn từ thanh quản, em thường đưa tay vào miệng như đứa trẻ còn "bú tay". Khi không vừa ý hay cần gì em thường dùng đôi chân đá tới đá lui.

Giữa trưa, nước biển trong xanh, gió nhẹ xa xa những chiếc tàu bập bênh, lênh đênh... Đến lượt tôi cùng em xuống xuống kayak, do hai người thủy thủ cầm chiếc dầm bằng lớn, sơn phết đầy màu sắc sặc sỡ. Tôi ngồi sau lưng, hai tay nắm chặt cái phao em mặc, trong sự hồi hộp lo lắng. Hai người thủy thủ

tay chèo lên xuống, đưa chiếc xuống nhẹ nhàng lướt tới ra khơi. Những bông nước tạt vào mặt, tôi trấn an mình: hãy bình tĩnh, đừng sợ hãi, mình còn có trách nhiệm là phải bảo vệ em.

Vào mỗi ngày, từ 8 giờ sáng đến 4 giờ chiều có xe "bus" đưa và rước, hôm nay quá 10 giờ nhưng không thấy em, mọi người lo lắng thì xe "bus" tới. Ông tài xế giải thích là hôm nay kẹt xe và ông còn phải đưa thêm vài em khác nữa. Nhìn em mặt mũi và bay mùi hôi...thì ra đến giờ đi vệ sinh, nhưng không nói được nên không ai giúp được gì! Ông "Pen" dùng dùng nổi giận, gọi điện thoại và kêu gia

đình em cùng ông kiện hãng xe vì làm việc tắc trách.

Sau những ngày nghỉ cuối tuần dài lê thê, tôi mong sớm đến ngày thứ hai để gặp lại các em. Trong chương trình tuần này có thêm tiết mục đưa các em ra một hòn đảo nhỏ, cách đất liền hơn một cây số ngàn...

Sau khi ra đảo trở về, mọi người đều mệt mỏi ở cầu tàu để lên bờ, thì bỗng nhiên có tiếng nói khàn khàn lạ hoắc của ai đó:

- Em muốn chị "Crayon" TV. đẩy em.

Cả nhóm "Papers" tìm coi ai vừa nói! Thì ra em "bú tay" đã nói được. Mọi người vui mừng, riêng ông "Pen" chạy đến ôm em mà hai mắt đỏ hoe, và la thật lớn:

- Em sẽ là nhà hùng biện "Demosthenes"^(*).

Chữ De-mos-thenes vang dội nhiều lần trước khi nó hòa lẫn vào tiếng rì rào của đại dương mênh mông.

Y Châu (theo Tường Vi)

() Demosthenes: là nhà hùng biện, người Hy Lạp (384 - 322 trước CN), trước khi trở thành nhà hùng biện nổi tiếng ông bị bệnh nói lắp, ông ra biển luyện tập và thành công.*